

Čovjek koji je ubio vlastitu sjenu

Dugo sam spavao. Kad sam konačno otvorio oči, prošlo je tri-deset godina.

Ugledao sam u sumraku fluorescentno plave tračnice... tihe ceste u pokrajini po kojima su kao krijesnice puzali auto-mobili... vapnom oličene kuće na rubovima mračnih šuma... željezne arabeske mostova... neonsku žabu sa žutom krunom... staklene kupole tvorničkih hala prekrivene čađom... tvrđave radničkih četvrti oljuštenih pročelja... djevojku s cigaretom u ustima koja se svlačila iza osvijetljena prozora... prazne čelične rijeke...

Jednom je njima plovila flota papirnatih brodova kojima su zapovijedali olovni vojnici. Brodovi su zaboravljeni, a olovni vojnici, grozničava pogleda, još uvijek putuju gradovima.

VW bez kotača prevaljen na bok u sporednoj ulici... Tamnoputi dileri brbljaju i smiju se glasno u sjenkama kućnih veža... Klošari se griju na otvorima kanalizacije... *Imaš li možda jednu marku...* U izlozima leže zaboravljene kurve, neispravne, ali lijepe... Jebanje se pretvorilo u noćnu moru... Ljudi zavrište čim se nehotice očešu jedni o druge... Tri milijarde ljudi hoda ulicama, livadama, šumama, pustinjama i panično urla...

Trideset godina, rekoh za sebe.

Ledena kiša buši sitne rupice na mojim obrazima.

Sklonio sam se u jedan antikvarijat i prebirao po policama. Pažnju mi privuče Felsova knjiga "Mein Land". Kupio sam je, iako imam novije izdanje. Posveta je ispisana crnom tintom:

Nana, es muss alles WENDERS werden,

E.

Dezember 1978.

* * *

– Kad sam došao u Frankfurt, bilo mi je sedamnaest i oči su mi bile veće, u tim godinama čovjek vidi više – počeo je Jürgen.

– Ne važi, to si već napisao – rekao sam.

Rezignirano je slegnuo ramenima.

– Želiš li reći ili napisati nešto novo, moraš izmisliti novi jezik koji će se potpuno razlikovati od svih dosad poznatih jezika.

– Ili novu tintu.

– Da, da... Wenders... on je okay.

Rick's Cafe se rastvara u mutnoj svjetlosti... U dnu zveči automat za cigarete... Pognuti nad stolovima ljudi mrmljaju, kao da se mole... Ispred prozora promiču sjenke kišobrana...

Platno iznad šanka nježno mi tone u oči... Čovjek na lomači vlastitih knjiga. Gomila duhovitih kritičara (duhovitih, jer se valjaju od smijeha i kritičara, jer ga kamenuju) urla: "Tebi je potreban psihijatar, pravopis, kućni odgoj", a on malaksava jer mu je pun kufer natezanja. U pozadini, žuto nebo paraju dva zelena jonska stupa i crveni rezervoar za gorivo.

– Riječi su male pizde – kaže Jürgen. – Potrebno ih je nježno i oprezno stiskati sve dok ne prokrvare. Slagati se moraju s puno obzira i takta jer se one međusobno ne podnose zbog estetike, ideologije, šablonizacije...

Večeras nema Bogarta. Večeras nema ni starog Crnca za klavirom. Večeras nitko neće reći: "Play it again, Sam".

* * *

Koliko prosinaca ima u godini?

* * *

Pročitao sam negdje da misliti na nekoga znači zaboraviti ga i često ga buditi iz zaborava.

Nana je uvijek pričala glasno, preglasno za moj ukus. Nana kad je zijevala, nije stavljala ruku na usta. Nana je svoje gaćice ostavljala svud po stanu. Nana je, dok bih pisao, dizala groznu buku tražeći baš one bijele gaćice, znaš, one čipkaste koje sam jesenas kupila u Rimu. Nana se majčinski brinula o Sabini, vodila je u šetnju, u posjete prijateljima, na ljetovanje. Sabina je Nanina pudlica.

Pri kraju četvrtre godine zajedničkog življenja (uvijek me spopadne cer kad netko kaže: zajedničko življenje, jer ljudi sve proživljavaju sami, a zajednička im može biti kupaonica ili dnevna soba ili u najboljem slučaju krevet) dakle, pri kraju četvrtre godine "zajedničkog življenja", podigavši jednog popodneva pogled s rukopisa na kojem sam radio, primijetio sam Naninu neobičnu užurbanost: marljivo je u papirnate kutije trpala vaze s cvijećem, knjige, Sabininu zdjelicu za hranu, čaše, portabl televizor...

– To ne može – rekoh – televizor sam JA kupio.

Vratila je televizor na komodu, bez riječi, i nastavila trpati u kutiju kvačice, četke za ribanje, ručnike...

– Znači, ideš – rekoh, znajući da je to moralo zvučati glupo.

Načas je podigla glavu.

– Ja već dugo nisam ovdje – rekla je slažući poderanu kuhinjsku krpu – samo sad odlazim.

Što li će joj ta kuhinjska krpa, pomislio sam.

* * *

Biti s Nanom znači misliti na to hoće li netko usred tucanja ukrutiti sve mišiće i proderati se: "Isuse! Sabina! Moram je izvesti u šetnju!"

Biti sam znači ne misliti na to.

Ili: imati vremena gledati kako se ledena kiša pretvara u snijeg.

* * *

Polaroid fotografija koju sam napravio onog dana kad je Nana otišla:

- korica plavetnila prošarana bijelim prugama (Nana je to nazivala nebom)
- mršava, kvrgava, zelenkasta stabla
- red napuštenih sivih zgrada predviđenih za rušenje
- komadić pustog pločnika i ulice
- tri ulične svjetiljke
- kontejner za smeće, pretrpan i zaboravljen

Svjetiljke se pale još za dana, oko pet sati. Tada ljudi izlaze u šetnju sa svojim blijedim sjenama.

Na terasi s koje sam fotografirao danas sam napravio Snješka. Oči su mu dva plava dugmeta. Usta, usiju i nosa nema.

* * *

Posljednjih dana s teveom nešto ne štima: iz mračnog ekrana dopiru samo krikovi. Stranice novina preplavljene su mrtvim znakovima i egzotičnim leševima.

Imam izvrstan alibi: moj znanstveni interes za područja komunikacija, neurokirurgije, lingvistike i nuklearne fizike ravan je nuli, sve su moje simpatije na strani kitova, tuljana, Afganistanaca, Turaka, homoseksualaca i ostalih rizičnih skupina, a moje tijelo, još pod narkozom, tek što je doneseno s izložbe moderne skulpture i suvremene tehnike abortusa, koja je bila postavljena u predvorju Intercontija.

* * *

Snješko nema ni udova. Iskreno se obradovao ugledavši me. Nije prozborio ni riječi jer nema usta... to sam već rekao. Samo su mu oba oka ushićeno otpala. Podigao sam ih s terase, nježno

ih utisnuo u njegovu nelijepu ali simpatičnu glavu i potapšao ga po leđima. Sve će biti okay.

* * *

Zahvaljujući povremenoj naoblaci, snježnim oborinama i ljutoj tradiciji, teve smetnje su danas otklonjene. Krikovi su, zbog napretka tehnologije i zaštite čovjekove okoline, pretvoreni u tišinu, a novine, to se mora posebno naglasiti, ponovo mirišu na Zirodent i after-shave losione.

* * *

Ušoram se u gaće svaki put kad mi pred očima iskrсне Nanina poderana kuhinjska krpa.

* * *

Jutros sam zaboravio iznijeti smeće... zaboravio sam imena mnogim ljudima i stvarima... zaboravio sam koji je dan... zaboravio sam.

Probudio sam se oblijepljen stravom, broj jedan. Broj dva, pored kreveta je klečala Nana.

– Napraviti ću ti tufnicu iza uha – kaže umirujućim glasom.

– Sanjao sam drugu vožnju slaloma za Svjetski kup – kažem.

– I kako je bilo? – pita ona.

– Dobro – kažem ja.

* * *

Snješko zna imena svih ljudi i stvari, samo ih ne može reći.

* * *

Opet se vraćam Nani. Činim to u strahu da ne izaberem goru mogućnost. Ili, što je najgore, da se ona ne vrati meni, kao što je to već bezbroj puta učinila. U mojim snovima i noćnim morama.

Potoci konjaka pojačani četama izvježbanih narkotika nisu me izvukli iz govana, nisu me oslobodili tjeskobe. Zabijam tjeskobi nož u slabine, u vrat, silovito. Ljubičasta, gusta krv rasprskava se u oblake konfeta. Tijelo je žene želatina i jedva primjetno podrhtava. Redovito masturbiram. Sjećanja su, unatoč vremenu koje je proteklo, jasna. Drmni-drkni terapija za dobar dan i dobar ten. Baš kad sam svršavao, nešto mi je kvrcnulo u glavi i umjesto Nanine slike, pred očima mi je titrala slika neke druge žene.

Kao životinja zaurlah.

* * *

Ponekad, noću, u napuštene zgrade dolutaju klošari. Znak njihova prisustva je mnoštvo vatri na kojima se griju.

Griju se i čekaju smrt, toplije dane, policiju.

* * *

S Felsom u džepu otišao sam u antikvarijat. Djevojka za pultom jela je kolač i čitala nekakav magazin. Nevoljko je podigla glavu i oblizala šećer s usana.

Kupio sam je ovdje prije nekoliko tjedana, rekoš pokazujući knjigu.

Nešto nije u redu s knjigom?

Ne, sve je u redu, knjiga je ionako iz druge ruke, nego sjeća li se možda djevojke koja ju je prodala?

Ne, ne sjeća se, a zašto mislim da je to bila djevojka?

Pokažem joj posvetu.

To ništa ne znači, rekla je odgrizajući komad kolača, možda je knjigu donio taj E, što li je već.

Pošao sam prema vratima.

U svakom slučaju, rekla je, ima tu mnogo knjiga s posvetama, pa ako me zanima...

Okrenuo sam se i mahnuo joj.

* * *

Počeli su puhati snažni južni vjetrovi. Snješko se rastapao. Danima sam nijemo stajao ispred njega, a on se urušavao, nestajao, bez sjenke predbacivanja ili optužbe u očima. Tek se malo straha i tuge.

* * *

Jutros sam iz lokvice na terasi izvadio dva plava dugmeta. Noćas nisam plakao, ali se to ne računa, jer je bilo u snu i unaprijed.

* * *

Udaljeni zvuci automobila... Klokotanje vode u zidovima... Netko hripa na stepeništu.

Stavljam dugmad na oči i prilazim prozoru.

EDO POPOVIĆ

Goli grad

RATTLE BIG BLACK BONES IN THE
DANGER ZONE
THERE'S A RUMBLIN' GROAN
DOWN BELOW
THERE'S A BIG DARK TOWN IT'S A PLACE I'VE FOUND
THERE'S A WORLD GOING ON
UNDERGROUND

Marimba jutra... Jutro u Novom Zagrebu je loše jutro... Gomila praznih čaša s tragovima ruža na rubovima, nasmiješene čaše... Jutro je i pepeljara puna opušaka koji trepere i blijede kao zvijezde i gase se tiho pišteći... Jutro su i lokvice vina na stolu i ostaci razgovora i smijeha i prevrnutе šalice s crnim, ispucalim pustinjama na dnu... Svaka šalice jedna pustinja.

* * *

Karlo je otišao. Jučer. Čitavo smo se popodne pokušavali ubiti pivama, ali ispalo je nekako da boce koje će nas dokrajčiti leže u tamnom zakutku nečije ostave, bezazlene, tihe, zaboravljene. Čitavo je popodne škropila oštra kiša, ubitačna kao ritam mašina, a sivilo su parali alt-saksofon, krici i šaputanja.

Dok smo se opraštali, zurio je suhim, mrtvim očima u dvojicu vojnika koji su, ukočeni, pozdravljali ispeglanog drota.

U želucu mi je gorjelo tisuću baklju... Zapravo mi je sve to strahovito išlo na kurac... Karlo, ta tri mamlaza koji su nešto mahali rukama, konduktar koji je skakutao unaokolo i tjerao ljude u vagone... I svi ti odlasci, rasječene ruke, razbijene boce i njuške na prvim, drugim, pobjljuvanim, nafiksanim i svim ostalim peronima ukrašenim zagrljajima i plotunima jecaja koji

ništa ne znače. I sâm sam jednom, nakljukan ravnodušnošću, uskočio u vlak Hamburg/Altona – Atena, preko Zagreba i Beograda... Iskočio sam iz njega, u povratku, godinu dana kasnije, napuhnut od injekcija i poslušnosti, a sve što mi se u međuvremenu događalo javlja mi se ponekad u noćnim morama.

– Alica je rekla da će moje putovanje trajati sto godina samoće – rekao je Karlo popevši se uz dvije željezne stepenice.

Učinio mi se stravično dalekim.

Tu nije bilo zatvorskih čuvara. Nije bilo ni rešetaka, ni visokih, sivih zidova s krhotinama stakla i bodljikavom žicom na vrhu, niti tornjeva punih reflektora i snajperista. Pokatkad su dovoljne dvije željezne stepenice.

– Alica je kučka – rekoh.

I bila je kučka. Ostala je kod kuće, natečena od plača. A žene plaču samo zato da bi vam kasnije mogle predbacivati. Osim toga, taj štos je prodala i meni, što pokazuje koliko je nemaštovita kučka, ta Alica.

– Put do mene traje sto godina samoće – tako mi je rekla jednom prilikom.

Nisam bio lud za putovanjima k njoj. Zanimalo me, kao i Karla uostalom, da je tu i tamo poševim, i to je bilo sve.

* * *

Jutro je ravnodušno... Zaudara na konfekciju... S prozora vidim sablasne tramvaje... Vidim radnike zgužvanih, beskrvnih lica kako s rukama u džepovima marširaju pločnicima, a iz usta im izlaze oblačići pare.

* * *

Probudio sam se u mraku. Preko puta, u kasarni, truba je javljala povećerje, nježnu, najnježniju uspavanku, kakvu samo poželjeti možete. Iznad grada blještala je narančasta kupola svjetlosti. Sline su mi potekle na usta.

Grad je noću najsigurniji zaklon od drugih ljudi. Kad ste zatvoreni u stanu, svaki je poziv telefona i svako zvono na vratima – strepnja. Tu ste u stupici. Uhvate vas kao štakora. A ja večeras nisam htio biti ulovljen.

Hodao sam oštar u vjetru, usijanim mačetama rebara krčio sam putove. Ulice su zamišljene i kao i ja – ne idu nikuda. Samo krelci vjeruju da ulice vode Nekamo. Često se pitam na što su mislili ti frajeri koji su ih gradili? Na one koji će njima hodati sigurno nisu. Svaka je ulica dio ogromnog labirinta koji mami i ubija, u njemu se crkava polako, s uživancijom.

Na uglu kod apoteke nabasao sam na frendove, bezimene, mršave žicare, koji po čitave dane tumaraju uokolo i kucaju na vrata raja. A kada shvate da IZA nema nikoga, razvalit će ih crnim gležnjericama kupljenim na otpadu i nastaniti se daleko od prljavih špelunki, smetlišta, ponoćnih makljanja, racija, preprodavača loše trave, daleko, van domašaja.

Pozdravili smo se krutim pogledima. U očima nam je tetovirana Layla Khaled. Mozgovi su nam iscipelareni, mozgove su nam iscipelariili mekani momci u čeličnim prslucima s ugraviranim simbolima moći, horde mekanih momaka.

Stajali smo tamo i drhtali na divljem vjetru (vjetar je jedina stvar u gradovima koju čovjek nije uspio pripitomiti) i duvali dok nas je Fassbinder mitraljirao kilometrima vrpce. Odnekud su se tu stvorila dva policajca. Iskesili smo se na njih i ustuknuli su. Shvatili su da su suvišni, zaista su bili srce, ti policajci. Kod javne govornice gužvali su se djevojčice i dječaci i čekali nekoga.

Ljubav je letjela svud uokolo, to se mora reći.

* * *

Alicu sam zatekao kako sa sedammetarske skakaonice vježba skokove u votku. Sjajno je to izvodila, Alica, sve vrišteći od zadovoljstva.

Zaboravio sam reći da je ona danas odrasla žena, da se skinula s heroina i da se jedva sjeća djetinjstva. Ipak, pokatkad je, ali samo u snovima, posjećuju podivljale mačke, kraljice i krvnici.

Usana nabreklih kao zvuci tam-tama, takva vam je Alica. Često sam, ležeći uz nju i istražujući je prstima, zamišljao Karlove ruke kako klize tim istim mjestima, pitajući se jesu li kapljice znoja na njenom trbuhu, glatkom i toplom, zapravo ostaci njegova znoja pomiješanog s našim u tajnom i oporom bratstvu. I osjetio bih nježne bolove u preponama, slutnju divljeg, neobuzdanog fuka.

Studen se spuštala na nas, malarična groznica u utrobi. Alica je lijepa u crnom trikou... Alica je Užicana Cigareta... Ona priča: "Spavala sam čitavo popodne... Nešto sam ružno sanjala... Bilo mi je zlo kad sam se probudila... Natjerala sam sat da zvoni... Tišini su popucali zidovi"... I još: "Dozvolila sam Waitsu da legne u moj krevet... Kad je otišao, zamišljala sam nekog tipa iz tramvaja kako me žestoko tuca... Pomislila sam kako ste me ti i Karlo maltretirali i opet sam zaspala... Probudila sam se u pola jedanaest... Ona zelena pepeljara koju sam dofurala sa sobom iz bolnice noćas je narasla..."

Svukao sam se i legao u krevet.

– Što sad? – prošaptala je u polusnu.

– Dođi.

Poslušno se ugnijezdila kraj mene i zagledala u strop.

– Mislim da bi se morala svući.

– Dobro mi je i ovako – mrmljala je svlačeći se.

I rasli su zidovi tjeskobe, visoki zidovi puni jezovitih graffiti. Dolje, duboko pod prozorima, u tamnim ulicama, hučala je tišina. Ležali smo ne dodirujući se, dva lijepa leša. Očekujući

čudo, prčkao sam nešto po pimpeku. Stvarno je bio u jadnorstanju, to jest izgledao je kao crv koji je upravo doživio šok koji se zarekao da će, bude li potrebno, stoljećima ostati skvičen, đubre jedno.

– Što to radiš? – budila se Alica iz polusna.

– Ništa.

– Drkaš! – vrisnula je.

– Koji ti je kurac? – rekao sam.

Izjurila je iz kreveta sto na sat, dograbila je čašu, pro mašila me, rastrčala se po sobi kukajući: "Drkaš! Drkaš!"

– Gledaj, dušo, stvarno... kužiš...

– Van! Van, gade pokvareni! – stvarno je pošasavila. – Čuješ li! Van!

Za mnom se, niz stepenice, valjala bujica urlika i plača silovita bujica koja sve rastura i nosi. Osjećao sam sifilitične poglede iza špijunki, sifilitične poglede istih takvih ljudi.

U haustoru sam uhvatio nekog frajera kako piša.

– Čovjek se u ovom gradu nema gdje popišati poslije ponoći – rekao je.

* * *

SLIKA U OGLEDALU: kolobari pod očima zauzimaju trećim lica i svakodnevno rastu, šire se, plavi kolobari, mlohavi, naborani mjhuri. Jednoga ću se dana pretvoriti u namreškan ocean plavih kolobara.

Ipak, veseli me što sam živ, hoću reći: još-uvijek-živ, ovakav kakav jesam, mamuran, nadrkan, s noževima u želucu, a jutro je i netko urla u hodniku: "Upomoć! Vani je minus tri. Upomoć!"

Zovem Alicu... Uradi bilo što, samo neka je toplije, hladim se... Hladna sam... Ono sinoć je bilo O. K.... Eksplođirala me votka, voliš li me... Pokupio sam neke ženske u Pothodniku... Neke ženske... Ma bez veze, lokali smo... Još su tu... Otišle su...

Ti si lud... Ćori mi se za požiziti... Ofarbaj sobu i promijeni posteljinu... Haustor ti je sav zapišan...

U Fisheru PH-M77 stanuju ludi patuljci, ćelavi, snažna zvuka. Vozim se u posrebrenim hard-core kočijama i sanjam Mediteran gdje bih, iza spuštenih žaluzina, zapisivao note bure i vrištanje zimskih dana.

– Što ćeš raditi večeras?

– Pojma nemam. Najvjerojatnije ću se ubiti ili čitati Michauxa ili ću, jednostavno, otići u KINU.

BORIS GREGORIĆ

Ruska ljubav

Ljubav je imenica ženskog roda koja završava na suglasnik. Na parafilozofskom planu svaka ljubav ima svoj banalni ili opći dio inkludiran u svačiju i svaku ljubav. Taj plan ne zanima ni jedan ljubavnički par, trokut ili višekutni model, već po datoj situaciji. Sve ljubavnike svijeta zanima njihov originalni i posebni dio kojeg nema nijedna druga ljubav, tj. differentia specifica, kako bi rekli učeni Latini.

Dramaturgija ljubavi sasvim je jednostavna – ona ima: a/ svoj početak ili tzv. bljesak, b/ svoj razvoj ili tzv. sjaj i c/ svoj svršetak ili sumrak. U zavisnosti spram njezina svršetka, formiramo tri centralna tipa ljubavi. Ako se unesrećeni, nakon svršetka međuodnosa, spram sebe i svog partnera /partnerice/ odnosi ravnodušno i cinično, tad govorimo o AMERIČKOJ LJUBAVI. Dio ljudi nakon svršetka te čudesne avanture doživljava sebe i partnera kao oslobođene od ljubavničke nužde – reakcija takvih ljudi je spontana, normalna i radosna. Oni ulaze u tip TALIJANSKE LJUBAVI. A onaj dio ljudske vrste koji kraj doživljava kao nesnosnu patnju i tragediju, spada u nesretne bolesnike oboljele od RUSKE LJUBAVI. Potonji slučajevi u pravilu su neizlječivi /ili se liječe prekomjerno dugo/, a većinom se odnose na jedan subjekt, tj. objekt, ako govorimo o projekciji žudnje za njom /njim, njima/.

Nažalost, moj problem je što spadam baš u tu posljednju kategoriju ljubavi. U fenomenološkom smislu AMERIČKA LJUBAV utjelovljuje fenomen Šunda. TALIJANSKA Trivijalnosti, a RUSKA je Ogledalo Kiča. Uostalom, da kič ne postoji samo u banalnim romanima, osjećam najbolje i sam na svojem primjeru.

BORIS GREGORIĆ

Večer na Pigalleu¹

zdravo, ja sam kiko.
bok, kaliopeja.
može metak?
dapače!
how much?
how long?
nije bitno, all night long?
pa, pedeset zelenih.
o.k.
idemo, tu gore, pazi fali stepenica.
uf, što bazdi!
a što ćeš, zaboravi.
da ti vidim pipu.
na! gledaj!
fino, jako, jako fino!
oćeš i guzu?
rado.
to je plus dvadeset.
o.k., lova nije u pitanju.
oćeš i pušionu?
možda, bumo vidli.
ajde, navali, što čekaš?
čekaj da ga razgibam...
mogu ja?
prosim lepega.

¹ Večer na Pigalleu – na tzv. nadliterarnom planu mogli bismo uspostaviti komparativno-asocijativni odnos između poznate pjesme "Veče na školju" i ove priče koja posredno govori o tipičnom razvojnom putu naših Kika Šnajdera od školja do Pigallea i natrag, kući.

FRT.FRT.WOUM.

sad je već ljepši.

nije loše parče, ha?

pa nije loše – ima i gorih.

ja bi da počnemo... raširi rašlje... taako...

HUUU.MHMH.

BORIS GREGORIĆ

Gramatika Westerna

Sunce u zenitu. Vlak u stanici. Pusta ulica maloga grada. Cajger na cajgeru.

Sedam bandita i jedan šerif. Bljesak sunca na koltovima i znački od pet krakova. Pucnji u podne. Zvijezda u prašini.

Romantični heroj¹ i zgodna plavuša² u dvosjedu napuštaju gradić. Građani – zečevi znatiželjno prate taj odlazak.

To je, dame i gospodo, Gramatika Westerna.

¹ Poznati interpret karakternih uloga Gary COOPER

² Možda bi zgodna plavuša mogla biti Grace KELLY

BORIS GREGORIĆ

The Birth Of A Nation

Jedna se Nacija formalno rodila prije 210 godina. Jedan film o rođenju te Nacije danas je respektabilni starac od 71 godine.

Gospodo! George Washington i David W. Griffith¹: dva čovjeka, dva djela, dvije epohe. A moje je srce sretno jer u njemu ima mjesta i za Deklaraciju i za "The Birth Of A Nation". Hvala!

/Patriotska izjava za tisak slavnog filmskog producenta/

¹ Koji se pojavi iza grimiznih zastora, nekako namrgođen, ozbiljan, tragičan. Pokloni se vrlo laganim sagibom glave, a zatim opet nestane, izgubljen u svojem geniju.

BORIS GREGORIĆ

Snob

U svojoj videoteci imam sve filmove Wima Wendersa. Više onako, iz snobizma. Prvo, mrzi me gurati se po bioskopima, a drugo, ne želim gledati ovo smeće koje nam servira komercijalna TV. Tako dakle na miru gledam filmove koje volim i koje gledam iz snobizma, uz pivo i hašiš. /šifra: "Snob iz Greenwich", tel. 32-101-3657/.

BORIS GREGORIĆ

Gospodin James Fox

Gle, nije li ono gospodin James Fox¹?

---

¹ Gospodin James Fox (1911-1971); iz ugledne njujorške obitelji, diplomirani fiškal univerziteta Yale, kompanjon u velikoj advokatskoj tvrtci "Fox, Barnum & Mayer", uvijek u besprijekornom crnom odijelu sa žutom ružom o reveru (...)